

Coperta: Cristian FLORESCU
Ilustrație coperta: Tudor POPA

ANDRZEJ SAPKOWSKI SABIA DESTINULUI

Traducere din limba poloneză

MIHAELA FISCUTEAN

NEMIRA

CUPRINS

Limitele posibilului.....	5
Sloiuri de gheață.....	83
Focul cel veșnic.....	124
Un mic sacrificiu.....	174
Sabia destinului.....	233
Ceva mai mult.....	296

LIMITELE POSIBILULUI

I

- Nu mai iese el de acolo cât e lumea și pământul, ascultați aici la mine, le-a spus bubosul, dând din cap cu convingere. E-un ceas și un sfert de când a intrat. Hai după el.

Târgoveții, pitiți printre dărâmături, priveau tăcuți crăpătura neagră căscată în ruine, la intrarea în lumea subterană. Un grăsan cu ilic galben și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, și-a dres glasul și și-a scos șapca ponosită.

- Un bob zăbavă, a spus el, ștergându-și broboanele de sudoare din sprâncenele cu fire răzlețe.

- Ce zăbavă? a pufnit bubosul. Acolo, în hrubă, își face veacul basiliscul, doar nu ți-ai pierdut mințile, primarule? Cine se-ncumetă să intre acolo îi putrezesc ciolanele. N-au pierit destui? Ce să mai zăbovim?

- Păi, cum ne-am învoit? i-a spus ezitant grăsanul.

- Cu unul viu te-ai învoit, primarule, a intervenit tovarășul bubosului, un uriaș având dinainte un șorț de măcelar, din piele. Iar acum e mort de-a binelea, e limpede ca bună ziua. Se vedea de la o poștă cum o căuta cu lumânarea, ca și ceilalți dinaintea lui.

Și nici măcar nu și-a luat o oglindă cu el, doar spada. Și fără oglindă n-are cum să-i facă felul basiliscului, e la mintea cocoșului.

– Las' că barem îți cruți gologanii, primarule, a adăugat bubosul. Că nu mai ai cui să-i plătești pentru basilisc. Poți să te duci acasă liniștit. Luăm noi calul și desagii vânătorului, c-ar fi păcat de ei.

– Chiar așa, a spus măcelarul. Bidiviu-i vânjos, iar desagii-s burdușiți. Ia să aruncăm noi un ochi, să vedem ce-i în ei.

– Cum așa? Ce faci acolo?

– Taci, primarule, vorbești și tu ca să te afli-n treabă, l-a avertizat bubosul.

– Bidiviul e vânjos, a repetat măcelarul.

– Lasă calul în pace, drăguță.

Măcelarul s-a întors alene spre străinul care se ivise printr-o crăpătură din zidul din spatele mulțimii adunate în jurul intrării în grotă.

Străinul avea părul șaten, creț și foarte des și purta un surtuc cafeniu peste un caftan căptușit și cizme înalte de călărie. Și nicio armă...

– Ia mâna de pe cal, a repetat el zâmbind malițios. Păi, cum vine asta? Calul altuia, desagii altuia, avutul altuia, iar dumneata să-ți arunci ochiul dumitale puchinos, să-ți bagi laba dumitale slinoasă? Da' se poate așa ceva?

Bubosului i-a alunecat agale mâna pe grumazul armăsarului și s-a ițit către măcelar. Acesta a dat din cap afirmativ și a făcut un semn către mulțimea din care au răsărit doi tineri voinici, tunși scurt. Amândoi aveau câte o bâță de felul celor cu care sunt năucite animalele în abator.

– Da' cine-oi fi dumneata, l-a interpelat bubosul fără să-și desprindă mâna de grumazul calului, ca să-ți dai cu părerea despre ce se poate și ce nu se poate?

– Asta nu-i treaba dumitale, drăguță.

– Arme n-ai asupra dumitale.

– E drept, i-a zâmbit străinul și mai malițios. N-am asupra mea.

– Asta-i foarte rău, a zis bubosul scoțându-și mâna din buzunarul de la piept, împreună cu un cuțit lung. Este foarte rău că nu le ai asupra dumitale.

Măcelarul și-a tras, de asemenea, cuțitul lung cât o sabie de abordare. Cei doi voinici au făcut un pas înainte, ridicându-și bâtele.

– N-am de ce să le am asupra mea, i-a replicat străinul fără să se clintească din loc. Armele mele mă urmează peste tot.

De după ruine au țâșnit, călcând cu pas sigur și apăsător, două fetișcane. Mulțimea s-a despărțit de îndată, s-a dat îndărăt și s-a împrăștiat.

Fetișcanele zâmbeau, le străluceau dinții și le scânteiau ochii de la cozile cărora șerpuiau spre urechi panglici late tatuate. Mușchii le săltau jucăuși pe coapsele puternice, vizibile pe sub blana de răs din jurul soldurilor și pe umerii rotunzi, goi mai sus de mânușile din plasă de zale. De după umerii acoperiți, de asemenea, cu zale din oțel, se zăreau mânerele săbiilor.

Cătinel și cu băgare de seamă, bubosul s-a lăsat pe vine și a pus cuțitul pe pământ.

Dinspre crăpătura din ruine s-a auzit un zornăit de pietre, un scrâșnet, iar apoi s-au ivit din beznă mâinile sprijinite de coama crestată a zidului. După mâini, și-au făcut apariția încetul cu încetul un cap cu plete dalbe, pudrate cu praf de cărmidă, un chip alb ca varul, mânerul unei spade, răsărite deasupra umărului. S-a stârnit rumoare în mulțime.

Cel cu plete dalbe s-a arcuit, scoțând la iveală din crăpătură un trup bizar, murdar de praf și pătat de sânge. Târând creatura de coada lungă de șopârlă, a trântit-o fără niciun cuvânt la picioarele grăsanului. Primarul s-a tras înapoi, s-a împiedicat de o bucată de moloș, s-a holbat la ciocul curbat, la aripile membranoase, la ghearele în formă de seceră și la acele labe acoperite cu solzi. La fâlcile încheștate, odinioară carmin, acum de un roșu murdar. La ochii sticloși, înfundați în orbite.

– Iată basiliscul, a proclamat cel cu plete dalbe, scuturându-și pantalonii de praf. Așa cum ne-am învoit. Rogu-vă, cele două sute

de lintare care mi se cuvin. Să nu cumva să fie false. Pe verificate, să nu spuneți că nu v-am spus.

Cu mâinile tremurânde, primarul a scos o tășcuță. Cel cu plete dalbe s-a uitat în jur pentru o clipă, și-a oprit privirea pe bubosul la picioarele căruia zăcea cuțitul. Și-a ațintit ochii asupra bărbatului cu surtuc cafeniu și asupra fetișcanelor cu blănuri de râs.

– Ca de obicei, a spus el, înșfăcând tășcuța din mâinile fremătânde ale primarului. Eu îmi pun pielea-n saramură pentru voi pentru două parale chioare și când colo, voi ce faceți? Vă băgați nasul în lucrurile mele. Nu-i chip să vă schimbați apucăturile, naiba să vă ia.

– N-am pus mâna pe ele, a mormăit măcelarul, făcând un pas îndărăt. Cei cu bâtele s-au topit în mulțime. Nu ne-am atins de ele, conașule.

– Mă bucur, a zâmbit cel cu plete dalbe. La vederea acelui zâmbet, înflorit pe fața lividă ca pe o rană deschisă, mulțimea a început să se risipească de îndată. Iar pentru asta, bădie, nici de dumneata n-o să se atingă nimeni. Du-te în pace. Dar du-te-n graba mare.

Aflat în spatele său, bubosul a dat să se retragă și el. Coșurile de pe chipul său, devenit dintr-odată vânat, arătau oribil.

– Hei, ia stai nițel, i s-a adresat omul în surtuc cafeniu. Ai uitat ceva.

– Ce... conașule?

– Ai îndreptat cuțitul spre mine.

Fata mai înaltă și-a depărtat brusc picioarele și s-a răsucit din șolduri. Sabia ivită ca prin farmec a şuierat fulgerător în aer. Căpățâna bubosului a zburat în sus, descriind un arc și a căzut în crăpătura căscată în ruine. Trupul s-a prăbușit țeapăn și greoi, ca un trunchi retezat, într-o grămadă de cărămizi sparte. Mulțimea a exclamat într-un glas. Cealaltă fată, cu mâna pe mânerul sabiei, s-a întors abil ca să-i acopere spatele. Nu mai era nevoie. Mulțimea, poticnindu-se și căzând în moloz, fugea mâncând pământul spre târg. În frunte făcea salturi impresionante primarul, cot la cot cu măcelarul uriaș.

– Nemaipomenită lovitură, a comentat glacial cel cu plete dalbe, ducându-și mâna în mânășă neagră streășină la ochi. Nemaipomenită lovitură de sabie zerrikană. Mă înclin în fața măiestriei și a frumuseții unor războinice libere. Sunt Geralt de Rivia.

– Iar eu, arată străinul spre emblema de pe pieptul surtucului său cafeniu, reprezentând trei păsări negre aliniate în mijlocul unui câmp auriu, sunt Borch, numit și Trei Găi. Și ele sunt fetele mele de nădejde, Tea și Vea. Le spun pe numele astea, altfel ți s-ar împletici limba-n gură dacă ai încerca să le pronunți numele lor de fapt și de drept. Și, așa cum pe bună dreptate ți-ai dat seama, sunt din Zerrikania.

– Datorită lor cred că mai am calul și desagii. Vă mulțumesc, războinicelor. Îți mulțumesc și dumitale, nobile Borch.

– Trei Găi. Ei, lasă, ce nobil! Ce treabă te reține în târgușorul ăsta, Geralt de Rivia?

– Nicio treabă.

– Ei, așa mai vii de-acasă. Am o propunere pentru tine. Nu departe de aici, la răscrucea cu drumul spre portul râului, este un han. Se numește „La Dragonul Grijuliu“. Au bucate fără de pereche. Mă duc acolo pentru masă și casă. Tare mult m-aș bucura dacă ai vrea să mă însoțești.

– Borch, a zis cel cu plete dalbe, întorcându-se dinspre cal și uitându-se în ochii strălucitori ai străinului, vreau să fiu sigur că nu s-a strecurat vreo neînțelegere: sunt vânător.

– Mi-am dat seama. Și ai spus-o de parcă ai fi vrut să-mi dai de veste: „Sunt lepros.“

– Unii, a spus Geralt încet, ar vrea mai degrabă să se afle în preajma unui lepros decât a unui vânător.

– Iar alții, a răs Trei Găi, ar vrea mai degrabă să fie în preajma oilor decât a femeilor. Ei bine, îmi pare rău pentru ei, și pentru unii, și pentru alții. Îmi reînnoiesc propunerea.

Geralt și-a scos mânășă și i-a strâns mâna întinsă spre el.

– Încuviințez și mă bucur că te-am cunoscut.

– Atunci, hai la drum, că mi-e o foame de lup.

II

Hangiul a șters masa din scândură aspră cu o cârpă, s-a înclinat și a zâmbit. Îi lipseau doi dinți din față.

– Da... Trei Găi s-a uitat pentru un moment la tavanul afumat și la zbenguiala păianjenilor care îl împânzeau. Mai întâi... niște bere. Și ca să nu vii de două ori, un butoiaș întreg. Iar la bere... Ce-ar merge, drăguță?

– Brânză? s-a hazardat hangiul.

– Nu, și-a încrețit fruntea Borch. Brânza o lăsăm la urmă. La bere am avea poftă de ceva acru și iute.

– Cum doriți. Hangiul a zâmbit și mai larg. Cei doi dinți din față nu erau singurii care-i lipseau. Anghile cu usturoi în ulei de măsline și oțet sau păstăi verzi marinate cu ardei...

– În regulă. Și una, și alta. Și pe urmă supă, din aia de care am mai mâncat aici, în care plutesc felurite scoici, pești și alte gozuri delicioase.

– Supa luntrașului?

– Întocmai. Și după aceea, friptură de berbec cu ceapă. Și apoi niscaiva duzini de raci. Aruncă-n oală fenicul din belșug. Și apoi brânză de oaie și salată. Și pe urmă-om mai vedea noi.

– Vă servesc. Pentru fiecare, adică patru porții?

Zerrikanca mai înaltă a negat scuturând din cap și s-a plesnit demonstrativ peste talia strânsă într-o cămașă mulată de in.

– Vai, am uitat. Trei Găi i-a făcut cu ochiul lui Geralt. Fetele țin la siluetă. Gospodarule, berbecul să fie doar pentru noi doi. Hai, adă-ne berea numaidecât, împreună cu anghilele. Cu celelalte mai stai nițel, să nu se răcească. Doar n-am venit aici să ne punem burta la cale, ci să mai stăm la taclale.

– Am înțeles, s-a înclinat din nou hangiul.

– Precauția e un lucru important în meseria ta. Dă-mi mâna, drăguță.

Monedele de aur zornăiau. Iar hangiului i s-a lărgit zâmbetul până la limitele posibilului.

– Asta nu-i arvuna, l-a anunțat Trei Găi. E ceva în plus. Și-acum fugi la bucătărie, omule bun.

În odaie era cald. Geralt și-a scos cingătoarea, și-a dat jos caftanul, apoi și-a suflecat mânecile.

– Văd că nu duci lipsă de parale, a observat el. Trăiești din renta de cavaler?

– În oarecare măsură, a zâmbit Trei Găi, fără a intra în amănunte.

N-a durat mult și au ajuns anghilele și un butoiș de-un sfert. Zerrikancele, fără să bea prea multă bere, erau din cale-afară de vesele. Își tot șopteau ceva. Veă, cea mai înaltă, a pufnit din senin într-un râs gutural.

– Fetele vorbesc în graiul comun? a întrebat Geralt în șoaptă, privindu-le cu coada ochiului.

– Destul de rău. Dar nu sunt prea vorbărețe. Ceea ce e destul de bine. Cum ți se pare supă, Geralt?

– Mmm.

– Hai să bem.

– Mmm.

– Geralt – Trei Găi a lăsat jos lingura și a sughițat cu demnitate –, să ne întoarcem pentru un moment la ce vorbeam pe drum. Din câte am înțeles eu, vânătorule, cutreieri lumea de la un capăt la altul și, dacă-ți iese un monstru în cale, îi vii de hac. Și capeți parale pentru asta. Asta-i slujba de vânător?

– Cam așa ceva.

– Și ce se întâmplă dacă ești chemat anume într-un loc? Pentru, să zicem, o comandă specială. Atunci cum faci, te duci și izbutești?

– Depinde de cine mă cheamă și pentru ce.

– Și pentru cât de mult?

– Fără doar și poate, a ridicat din umeri vânătorul. Toate au un preț și fiecare vrea să trăiască, așa cum ar spune o prietenă a mea, vrăjitoare.

– Destul de selectivă abordarea și foarte practică, aș spune. Și totuși, la bază stă o idee importantă, Geralt. Conflictul dintre Forțele Ordinii și cele ale Haosului, cum obișnuia să spună un prieten al meu, vrăjitor. Îmi închipuiam că îndeplinești o misiune

apărând norodul împotriva Răului, întotdeauna și pretutindeni. Fără discriminare. Aveai un loc de sine stătător de o parte a palisadei.

- Forțele Ordinii, Forțele Haosului. Ce vorbe sforăitoare, Borch. Ții morțiș să mă plasezi de o parte a palisadei într-un conflict care, după cum se vede, este veșnic, a început cu mult înainte de venirea noastră pe lume și va continua încă multă vreme după ce nu vom mai fi. În ce parte se află fierarul care potcovește caii? Dar hangiul nostru care tocmai ne aduce carnea de berbec în tipsie? După tine, cum se stabilește limita dintre Haos și Ordine?

- Nespus de simplu. Trei Găi l-a pironit cu privirea. Tot ceea ce reprezintă Haosul este o amenințare, este de partea agresivă. Ordinea, în schimb, este de partea amenințată, care are nevoie de apărare. Care are nevoie de apărători. Hai să bem. Și să atacăm berbecul.

- Haide.

Având grijă de siluetă, zerrickancele au luat o pauză de la mâncat, pe care au umplut-o cu băutul berii într-un ritm uluitor. Veă, aplecată peste umărul tovarășei sale, i-a murmurat ceva măturând masa cu cozile sale împletite. Tea, cea mai scundă dintre ele, a început să râdă cu hohote, clipind vesel din pleoapele tatuate.

- Da, a continuat Borch rozând un os. Să reluăm conversația, dacă vrei. Bag de seamă că nu-ți pică bine să fii plasat de partea uneia dintre Forțe. Tu vrei doar să-ți faci treaba.

- Așa-i.

- Dar din fața conflictului dintre Haos și Ordine nu-i chip de scăpare. Te-ai asemuit tu cu fierarul, dar n-ai cu el nici în clin, nici în mână. Te-am văzut în acțiune. Să intri într-o crăpătură între dărâmături și să scoți un basilisc răpus. Drăguță, este o mare diferență între potcovirea cailor și uciderea unui basilisc. Ai spus că, dacă-ți convine simbria, alergi într-un suflet la capătul lumii și-i faci felul unei anumite creaturi. Să spunem că un dragon feroce face ravagii...

- Prost exemplu, i-a tăiat vorba Geralt. Vezi cum bați câmpii? De dragoni, care reprezintă Haosul, fără îndoială, nu mă ating.

– Păi, cum vine asta? Trei Găi și-a lins degetele. Pân-aici! Dă-o naibii de treabă, dintre toți monștrii, dragonul este, probabil, cel mai primejdios, cel mai crud și mai lacom. Cea mai scârboasă jivină. Atacă oamenii, provoacă pârjoluri și răpește fecioare. N-ai auzit o groază de povești din-astea? Nu pot să-mi închipui că tu, vânătorule, n-ai o pereche de dragoni la activ.

– Eu nu vânez dragoni, a spus Geralt sec. Balauri cu coadă lungă, da. Șopârle zburătoare. Zmei. Dar dragoni, în niciun caz, nici verzi, nici negri și nici roșii. Pur și simplu nu-i vânez, pricepe odată.

– Hai că m-ai dat gata, i-a spus Trei Găi. Ei bine, bine, am priceput. Destul, hai să nu mai pomenim nimic despre dragoni, văd ceva roșu la orizont, cu siguranță nu-s altceva decât racii noștri. Hai să bem!

Scrâșnind, spârgeau cu dinții carapacele racilor roșii și le scoateau carnea albă. Apa sărată îi pișca dureros, picurându-i pe încheieturile mâinilor. Borch a tot turnat bere, ajungând într-un final s-o scoată cu polonicul de pe fundul butoiașului. Zerrikancele erau din ce în ce mai vesele, se uitau în jur prin han zâmbind amenințător, vânătorul nu se îndoia că erau în căutare de scandal. Pesemne că și Trei Găi observase, pentru că le amenința cu un rac ținut de coadă. Fetele chicoteau, iar Tea, cu buzele țuguiate și cu ochii închiși ca pentru un sărut, cu fața tatuată, făcea o impresie înspăimântătoare.

– Sunt adevărate pisici sălbatice, i-a murmurat Trei Găi lui Geralt. Trebuie să fii mereu cu ochii pe ele. Altfel, drăguță, nitam-nisam, pe nepusă masă, se împrăstie mațe pe toată podeaua. Dar, ce-i drept, sunt de ispravă. Doar ai văzut de ce sunt în stare...

– Știu, a aprobat Geralt din cap. Mai rar găsești o așa escortă. Zerrikancele se nasc războinice, sunt antrenate pentru luptă din fragedă pruncie.

– Nu despre asta e vorba. Borch a scuipat pe masă un picioruș de rac. Mă refeream la performanțele din pat.

Geralt le-a aruncat nerăbdător o privire fetelor. Erau zâmbitoare. Veă, dintr-o mișcare fulgerătoare, aproape imperceptibilă,

SABIA DESTINULUI

I

Primul cadavru a fost găsit pe la prânz.

Pe vânător rareori vederea cadavrelor îl cutremura, de cele mai multe ori se întâmpla să se uite la ele nepăsător. Însă de data aceasta, nu mai era nepăsător.

Băiatul avea cam cincisprezece ani. Întins pe spate, cu picioarele larg rășchirate, avea înțepenită pe buze o grimasă de teroare. În ciuda acestui fapt, Geralt știa că băiatul a fost ucis pe loc, că nu suferise și probabil că nici n-a știut că moare. Săgeata îi străpunsese un ochi, i se împlântase profund în craniu, în osul occipital. Pana de fazan vărgată cu galben, cu care era împodobită săgeata, se ițea din iarbă.

Geralt s-a uitat în jur și a găsit rapid și ușor ceea ce căuta. Cea de-a doua săgeată, identică, înfiptă în trunchiul unui pin, cu aproximativ șase pași mai în spate. Știa ce se întâmplase. Băiatul n-a înțeles avertismentul, a auzit șuieratul și izbitura săgeții, s-a îngrozit și a început să fugă în direcția greșită. În direcția celui care i-a poruncit să se oprească și să se retragă imediat. Un șuierat vibrant și otrăvitor, izbitura seacă a vârfului înfipt în lemn. Niciun un pas înainte, omule, i-au spus șuieratul și izbitura impactului.

Du-te, omule, pleacă imediat din Brokilon. Ai cucerit toată lumea, ești pretutindeni, omule, duci cu tine peste tot ceea ce numești modernitate, epoca schimbării, ceea ce numești progres. Dar noi nu te vrem aici, nici pe tine, nici progresul tău. Nu vrem modificările pe care ni le aduci. Nu vrem nimic din ce ne aduci. Șuierat și izbitură. Afară din Brokilon!

Afară din Brokilon, s-a gândit Geralt. Omule. Nu contează că ai cincisprezece ani și te-ai rătăcit prin codru înnebunit de spaimă, neputând să găsești drumul spre casă. Nu contează că ai șaptezeci de ani și trebuie să te duci după vreascuri pentru că altminteri, dacă nu faci nimic, te aruncă pe drumuri și nu-ți dau nimic de mâncare. Nu contează că ai șase ani și ți-au atras atenția florile inundate de soare într-o poieniță. Afară din Brokilon! Șuierat și izbitură.

În trecut, se gândea Geralt, înainte de a trage în tine, te avertizau de două ori. Chiar trei.

În trecut, se gândea, mergând pe drum. Alte vremuri.

În fine, progresul.

Codrul nu părea să-și merite reputația sinistă de care se bucura. E-adevărat că se dovedea des și anevoie de străbătut, dar era ca orice altă sălbăcie obișnuită, în care fiecare loc însorit, fiecare gol lăsat de trunchiurile și de ramurile cu frunze ale copacilor era ocupat imediat de zeci de mesteceni tineri, arini și carpeni, de tufe de mur, ienupăr și ferigi care acopereau cu hățișul lor vreascurile, trunchiurile putrezite și crengile uscate ale copacilor mai bătrâni care pierduseră lupta cu viața, care își trăiseră traiul, își mâncaseră mălaiul. Desișul nu era însă învăluit într-o tăcere apăsătoare, amenințătoare, specifică unui asemenea loc. Nu, Brokilonul trăia. Zumzăiau insecte, foșneau șopârle, mișunau gândaci strălucind în culorile curcubeului, se legănau pânzele cu boabe de rouă strălucitoare ale miilor de păianjeni, ciocăniturile bocăneau sec în scoarțele trunchiurilor, gaițele țipau.

Brokilonul trăia.

Dar vânătorul nu s-a lăsat păcălit. Știa unde se află. Și-a amințit de băiatul cu săgeata în ochi. Printre mușchi și ace de pin, rășureau ici-colo oase albe, pe care roiau furnici roșii.

A mers mai departe, precaut, dar rapid. Urmele erau proaspete. Conta pe faptul că va dispune de mai mult timp. Că reușește să se oprească și să se întoarcă la oamenii care o luaseră pe jos înaintea lui. Se amăgea că nu este prea târziu.

Era.

N-ar fi observat al doilea cadavru dacă nu se reflecta soarele pe lama spadei scurte, pe care mortul o ținea strâns în mână. Acesta era un bărbat în toată firea. Costumul său simplu, de o culoare practică, cenușie, indica o proveniență umilă. Ținuta – dacă nu s-ar lua în considerare petele de sânge din jurul celor două săgeți înfipte în piept – era curată și nouă, nu putea fi, prin urmare, o ființă obișnuită.

Geralt s-a uitat în jur și a văzut un al treilea cadavru, îmbrăcat într-un surtuc de piele și o tunică verde. Pământul din jurul picioarelor mortului era răscolit, mușchii și acele de pin îl brăzdau până în nisip. Nu încăpea îndoială – omului îi luase mult ca să moară.

A auzit un geamăt.

A dat iute la o parte crengile de ienupăr și a văzut o groapă adâncă, mascată de ele. În groapă, peste rădăcinile de pini, zăcea un om vânjos, cu părul negru, creț la fel ca barba, în contrast cu paloarea cadaverică, înspăimântătoarea, a feței. Caftanul său din piele de căprioară era roșu de sânge.

Vânătorul a sărit în groapă. Rănitul a deschis ochii.

– Geralt... a icnit. Oh, zei... Cred că visez...

– Freixenet? s-a mirat vânătorul. Tu aici?

– Eu... Oooh...

– Nu te mișca. Geralt a îngenuncheat lângă el. Unde ți-e rana? Nu văd nicio săgeată...

– A trecut... prin... I-am rupt vârful și am scos-o... Ascultă, Geralt...

– Taci, Freixenet, să nu te îneci cu sânge. Ai plămânul perforat. La naiba, trebuie să te scoatem de aici. Ce naiba făceai în Brokilon? Acesta e tărâmul driadelor, sanctuarul lor, nimeni nu iese viu de-aici. Nu știi asta?